

[Pernille Forchhammer]

men først skal de altså ud at finde beskæftigelsestilbud til samtlige unge fra i teorien dagen efter, at de er blevet ledige, og det er nok ikke i praksis muligt med så kort varsel. Derefter skal de have dem i 5 måneder dér, og så skal de sætte ressourcerne ind på at finde rigtige jobtilbud, altså 38 timers arbejde på en virksomhed, hvor de unge kan få den rigtige erhvervs erfaring og beskæftigelse. Det tror jeg hverken Randers Kommune med de stramme økonomiske ressourcer, der er på dette område – også herinde fra – eller andre amter og kommuner har råd til. Det er altså flot at sige, at kommunerne kan gøre, hvad de vil, for de er tvunget til at dobbelt-dække i denne sammenhæng, hvor Randers Kommune havde vurderet, at de ville vente til efter 3 måneder med at tage dem, der har langsigtede problemer i bistandssystemet, give dem en reel tilknytning til arbejdsmarkedet, som gør, at de efter endt jobtilbud kan komme over i arbejdsmarkedssystemet og, hvis de ikke får varig beskæftigelse, i det mindste kan modtage de tilbud, som findes inden for arbejdsmarkedssystemet.

Jeg tror altså ikke, at kommunerne har så let ved at gennemføre de projekter, som de i god mening har sat i gang rundt omkring, fordi økonomien simpelt hen begrænser mulighederne. Det er derfor, vi i denne debat har prøvet at sige, at man måske skulle prioritere de 100 mio. kr. anderledes, således at vi ikke giver dem til de unge, som i løbet af en halv, halvanden eller to måneder selv finder ud af bistandssystemet, men at vi giver dem til de unge, som har langsigtede problemer, og som derfor har brug for en mere intensiv hjælp. Endvidere at den hjælp så bliver varig, at den indeholder nogle reelle tilbud, og at det ikke bare bliver noget med, at man holder dem på is i 5 måneder, så de måske engang bliver klar til at putte ind i et job, men at de får en uddannelse, får lov at udvikle sig, får en fast tilknytning til arbejdsmarkedet.

Også af en anden grund er jeg lidt bekymret for den måde at holde dem på is. Jeg synes nemlig, at netop unge kommer med nogle tilbud fra en ny tid, kommer med nogle indtryk fra den tid, de er vokset op i. Og disse indtryk skal ikke holdes på is; de skal udvikles og skal integreres i det samfund, vi har i dag. Derfor er det så vigtigt, at de unge får lejlighed til at bruge deres indtryk og deres viden i en videre uddannelse, og at denne uddannelse også bliver inte-

greret i vores arbejdsmarkeds- og erhvervs politik herhjemme.

Agerschou (SF):

Socialministeren indledte med at gøre opmærksom på, at lovforslaget ikke handler om, at den unge nu får pligt til at modtage et jobtilbud. Det er jeg helt enig i, og jeg synes heller ikke, debatten har drejet sig om det. Det har hele tiden været sådan, at når man henvender sig på et bistandskontor for at ansøge om kontanthjælp, har man haft pligt til at modtage et eventuelt jobtilbud.

Socialministeren siger, at det omvendt drejer sig om, at kommunerne nu får pligt til at stille beskæftigelsestilbud til rådighed. Og det er i den sammenhæng, vi udtrykker tvivl om det realistiske i det projekt, socialministeren er i færd med at stable på benene. Vi er i tvivl om det formålstjenlige i, at en kommune skal have pligt til at stille et beskæftigelsestilbud på benene, dagen efter at en ung kommer for at søge kontanthjælp, uanset grunden til at den pågældende søger kontanthjælp.

Socialministeren henviser så til Bov og Kjellerup Kommuner, som har gode erfaringer, og siger, at der er mange unge kontanthjælpsmodtagere, der ryger ud af systemet uden at vise sig igen. Dertil vil jeg sige to ting: For det første er der jo forskel på Bov og Kjellerup Kommuner og så f.eks. Københavns Kommune; det er ikke sikkert, at det, der kan lade sig gøre i Bov og Kjellerup Kommuner, kan lade sig gøre i de byer, der har massive problemer med antallet af unge kontanthjælpsmodtagere.

Det andet, jeg ville sige, er, at vi ved, at der er en del af de unge kontanthjælpsmodtagere, der under alle omstændigheder er i en meget kort periode i kontanthjælpssystemet og under alle omstændigheder ikke vender tilbage igen. Det er jo bl.a. filosofien bag Randersprojektet, hvor man siger: Vi laver en ordning efter 3 måneder, fordi vi ikke vil bruge ressourcer på de mennesker, der alligevel ryger ud af systemet igen og ikke vender tilbage.

Det er også forklaringen på bemærkningen om, at jeg mener, dette forslag kan lægge op til misbrug – ikke af systemet, som socialministeren refererede mig for, men af offentlige ressourcer – fordi vi mener, der er nogle problemer i kontanthjælpssystemet, som det er vigtigt at bruge ressourcer på, og vi er bange for, at vi